

Иван Вазов

На кацналото на прозореца
ми птиче

Малка птичко треперлива,
що уплашена цвъртиш?
Снежна пелена покрива
твоите поляни, виж!

Лоша зима е настала –
тръпне твоето крилце,
вятър вей и мраз, и хала –
падна слабо ти гнездце.

Що те мъчи, птичко мила?
Страх ли, скръб ли или глад?
Ах, неволи и теглила
има и във ваший свят!

„Птичката без труд живее“,
дядо Господ е казал –
и за нея зло беснее!
И за нея има жал!

Буря ревне – гасне слънце,
рухва гнездо – чада мрат!
Падне сняг – и няма зрънце,
ни мушици във студът

ил ястребът, като дебне,
впива в тебе своя клъв,
ил ловецът пък враждебни
сваля те обляна с кръв.

Скръб, беди!... Беди вред, дете
диша клета жива твар!
На земята, във небето
злото влада и е цар!

Вред неволи, злочестии!
Без тях няма миг и кът –
и човеци, и стихии
с мрачна жажда ги множат.

И вселената безкрайна

пълна е с ужасен стон...
Боже, страшна е таз тайна!
Лют е вечний ти закон!

.....
Но ти зъзнеш, пиле жалко,
на фъртуната, отвън!
Влез у мене, влез за малко –
имам завет и огън.

Влез ми, пиленце, под свода
и от плен се ти не бой.
Ах, живота без свобода
знам го как е мъчен той.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8497>]